

Indenrigsministeren bifalde et saadant Andragende, og Bestemmelserne derom kunne da optages i Kommunens Vedtægt. Udvalget har troet, at man ved at give den foreslaaede nye Paragraph en saadan Uffattelse vil have imødegaaet de Indvendinger, der fra forskjellige Sider fremkom ved Sagens 2den Behandling imod den da foreslaaede Bestemmelse, idet man vel nok paa den ene Side ønskede, at der ogsaa i Kjøbstæderne maatte blive gjort noget fylbigere Segnsbestemmelser gjældende end de, der indholdes i Loven af 6te Marts 1869, men dog paa den anden Side frygtede for, at de Bestemmelser, som findes i nærværende Lovforslag, hvis de bleve anvendte paa Kjøbstæderne i den Udstrækning, hvori de her foresligger, ikke vilde passe paa deres Forhold og vilde være saa besværlige for dem, at man i Betragtning af de Ulemper, som deraf kunde opstå, hellere maatte være ganske fri for saadanne Bestemmelser. Efter det Indhold, som Udvalget har givet den nu foreslaaede Paragraph, maa idetmindste denne Indvending falde bort. — Til dette Forslag af Udvalget er der af Indenrigsministeren blevet stillet et Underændringsforslag, som for det Første er forskjelligt fra Udvalgets Forslag deri, at det i samme omhandlede Andragende ikke skal billiges af Indenrigsministeren, men Bestemmelsen skal træffes ved kongelig Anordning, og hvorefter dernæst for det Andet det Udtryk, der er brugt i Udvalgets Forslag om Bestemmelserne i §§ 3, 6 og 7: „afpassede efter de stedlige Forhold“, ikke skal optages, men det istedet derfor skal hedde, at „Bestemmelserne i nærværende Lovs §§ 3, 6 og 7 kunne gøres gjældende for den paagjældende Kommune.“ — d. e. den Kommune, der søger derom, — „eller for Dele af samme“, alfsaa iøvrigt i hele den Udstrækning, hvort de findes i Loven. I formel Henseende maa jeg nu vel antage, at det vilde være en Fordel at anvende Ordene: „kongelig Anordning“ istedetfor det Udtryk, at „Indenrigsministeren bifalder Andragendet“, siden et saadant Forslag netop er fremkommet fra den høitagtede Indenrigsminister. Men jeg kan dog ikke skjønne, at der er nogen Nødvendighed tilstede for en saadan Forandring, idet jeg tror, at den Udtryksmaade, der er foreslaaet af Udvalget, og

jaa forekommer i andre Love. Og hvad dernæst Realiteten af Forslaget angaar, da antage Udvalgets Medlemmer, at det af Udvalget stillede Forslag vil faae størst praktisk Betydning. Man tror nemlig, at, naar der kan gives Andragenderne en saadan Form, som Udvalget har tænkt sig, saa at der kan anmodes om, at kun de Bestemmelser, paa hvilke Kjøbstæderne lægge Vægt, maa komme til Anvendelse sammesteds, afpassede efter de forskjelligte stedlige Forhold, da ville saadanne Andragender ofte fremkomme, og Paragraphen vil saaledes, idet de billiges, blive til Nytte for Kjøbstæderne. Derimod frygter man for, at Kjøbstæderne, naar de Paragrapher, der ere nævnte i Forslaget, skulle optages i deres hele Udstrækning, netop saaledes som de findes i den her foreslaaede Lov, vilde være ængstelige for at se dem bragte til Anvendelse og derfor vilde afholde sig fra at fremkomme med saadanne Andragender. Udvalget mener alfsaa, at den nye Paragraph, hvis den bliver affattet efter Indenrigsministerens Forslag, vil komme til at staa som mindre betydende og blive mindre brugt, end der vil blive Tilfældet, naar Udvalgets Forslag vedtages. Den høitagtede Indenrigsminister vil iøvrigt ganske sikkert selv fremhæve de Fordele, der forresten maatte være forbundne med hans Forslag fremfor med Udvalgets, og som dette maatte ikke har havt Die for.

Indenrigsministeren: Den væsentligste Grund for mig til at fremkomme med det Underændringsforslag, som jeg har stillet, har været, om jeg saa maa sige, Hensyn til Lovgivningsmagten, idet jeg ikke kan erkjende det Berettigede i, at Kjøbstæderne skulle kunne have Lov til at ændre en bestaaende Lov, som medfører Forpligtelser for deres Behoere, end ikke naar det fler med Indenrigsministerens Samtykke. Jeg tror, at man vil finde, at det i og for sig er en korrekt Betragtning, at man vel kan give Tilladelse til at udvide en bestaaende Lov, saaledes som den er, til visse Dele af Landet, som man for Tiden ikke anser det for rigtigt uden videre at udvide den til, men at man derimod ikke bør tillade Administrationen ved Advidelsen at forandre en saa-